

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX

MARIJIN LIST, št. 3.

MARC. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejūje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti:

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

Na „Prekmurski misijon“ so darovali ali nabrali v preminočem 1923. leti v Din: Serec Štef. Črnici 45-50, Edšid Štef. Gederovci 185, Čontala Jan Pertoča 100, Škafar Jož. Žižki 36 75, Krčmar Štef. Ikekovi 35, Občina Rakičan 109-75, Püčko Ivan Nedelica 62, Ciglar Magda D. Bistrica 5, Casar Štef. Čopinci 70, Zrim Eteika G. Petrovci 66-50, Majcan Jan. Rankovci 20, Klemar Jož. občina Ropoča 82, Klar Ana Ivažnici 106 50, Kerec Treza Šulinci 48, Ficko Marija Boreča 57, Horvat Vera Tišina 25, Kočar Jan Lukašovci 25 50, Lebar Gejta Gumilica 51, Špilak Jož. Brezovica 63, Horvat Jož. Vančavas 26, Martjanska fara 90, Gerič Bara Törnische 70 25, Casar Štef. Čopinci 60, Šebjanič Karolina Ženavlja 20, Hari Alojz Krašče 82, Magdič Martin Renkovci 22, Koren Bara Renkovci 23, Žilavec Franc Gerlinci 134, Tomec Mari Markovci 30-50, Raščan Ana Törnische 18, Salaj Verona Črenšovci 20, Šadl Janoš Večeslavci 110, Jančarič Mikloš Noršinci 184-75, Tkalec Kata Črenšovci 5, Šimon Roza Neradnovci 28, Cigan Jožef Žižki 50, Gomboc Ilka Krajna 104-25, Püvar Jožef Sodišinci 92, Vrečič Rozika Prosečkaves 100, Čeh Štefan Gumilica 12 50, Cigan Treza D. Bistrica 5, Zver Orša Bellinci 30, Raj Štučan G. Bistrica 10, Dar Amerikancov 825, N. od Sv. Jürja 50, Horvat Franca D. Bistrica 150, Krampač Kata Hotiza 41 25, Špilak Jožef Brezovica 100, Tompa Ana Črenšovci 75, Cigan Matjaž Žižki 57, Žižek Kata Žižki 50, Prša Magda Žižki 60, Škafar Jožef Žižki 46-50, Ūtroša Bara G. Bistrica 135-50, Horvat Kata Hotiza 13 50, Kranjec Kata Hotiza 14, Žižek Veronika Črenšovci 20-75, Kerec Štefan Prosečkaves 10, Bojšič Marija Črenšovci 75, Plej Magda G. Bistrica 101 75, Ūtroša Bara G. Bistrica 17, Ferenčak Jožef Gumilica 100 75, Kerec Treza Šulinci 127, Klar M. Ivažnici 80, Župni urad Martjanci 70-50, Hadler Franc Boreča 113, Vküper 5041 75 Din.

Na „Samostan sv. Družine“ v leti 1923: Kleis Ana Sebeborci 4, Mlinarič Marija Bednja 5, Cigan Jožef Žižki 50, Fortun Ana Nedelica 5, Edšid Janoš Gederovci 10, Cigan Jožef Žižki 200, Kolenko Jožef Črenšovci — Chicagö 190, Horvat Bara Črenšovci 80, Vküper 544 Din — Te dare so dobili do rok gospodje misijonarje v Celji. Dari na „Prehmurski misijon“ se zato zbirajo, ka bi se edna velika fundacija napravila, z štere intereša bi se plačali potni i drugi stroški, ka bi po predpisi Matercerkvi v vsakoj fari Slovenske Krajine bar vsako deseto leto se mogo obdržati sveti misijon.

Drügi dari na „samostan sv. Družine“ se pobirajo na hišo, v šteroj bi se misijonarje naselili v Slovenskoj Krajini. Na to drügo nabiranje so šli čisti dohodki M. Lista i so tüdi v Celji pri g. misijonarah. Oboje nabiranje je združeno pri g. misijonarah.

II Na podporo M. Lista (i Novin) so darovali v dinarah: z G. Bistricë: Glavač Ivan 5, Balazič Ana 2, Kühar Marija Bakovci 14, Hranilnica i posojilnica v Črenšovcih za edno siroto vsakoga farnoga širitela (deset jih je) 300, Šilmec Jürj z Sr. Bistricë 20, naročniki z Rankovec 30 dinarov. — Devica Marija naj plača vsem!

III. Na zvone rk. cerkvi pri Sv. Sebeščani. Hakl Janoš, paler iz Bodonec, nabral na drž. imanji Belle, pusta Mirkovac, v dinaraj: Hakl Janoš iz Bodonec 200, Küzmič Ivan 50, Car Lajoš z ženov i sestrov 50, Poredoš Mihal 5, Poredoš Franc 5, Kerčmar Jožef 5, Andrija Daraži iz Mirkovaca 20, Poredoš Franc 5, Kočar Štefan 5, Vrečič Jožef 50, Kutoša Štefan 5, Škafar Vince 3-50, Berglez Alojz 5, Kuzma Alojz 5, Poredoš

Nevtepenoj sladkoj materi.

„Mi pa ljudstvo bože, sveti narod, društvo prijetno, sinovje golobice, pokolenje milošče, na te god Device s čistimi dušami, z nevtepenimi vüstami, z zgovornimi jeziki sladke pesmi zdignimo. Te imeniten svetek, to za Angele veselo i človeče livale najbolje vredno slovesnost posvetimo, kak se dostaja i z Gabrielovim pozdravom se s poštvüvanjom i vu svetom veselji zdrüžimo. Zdrava, veselje Oče, po šteroj je do konca zemlje prišlo poznanje Boga. Zdrava, prebivališče Sina, iz štere se je On s telom rodio. Zdrava svetoga Dūha nedopovedljivi dom. Zdrava, svetejša od Cherubinov; zdrava, zvišenejša od Serafinov; zdrava, obširnejša od nebe; zdrava, od sunca svetlejša; zdrava, od meseca milejša; zdrava, vnogokratna svetloba zvezd; zdrava, redki oblak, štera nebesko roso dežüješ. Zdrava, sveti vetriček, štera si dūha hüdobije z sveta pregnala. Zdrava, plemenita prorokba prorokov; zdrava, po celom sveti slišan glas Apoštolov; zdrava, mantrnikov odlična vcreizpoved; zdrava, najvekše hvale vredni slavospev patriarkov; zdrava, popolna dika svetnikov. Zdrava, zrok zveličanja vseh mrtelnih; zdrava, pomirljiva kraljica mirü; zdrava, nevtepena bliščoba mater. Zdrava, vseh sredbenica, ki so pod nebov; zdrava, sprava celoga sveta; zdrava, milošče puna; Gospod je s tebov, ki je pred tebov bio i je od tebe i ki je z nami. Njemi bodi hvala z Očom i z najsvetejšim i oživljajočim Dūhom, zdaj i vsikdar i na vse veke. Amen.“ (Sv. Tharasij pūšpek: De praes. Deiparae.)

Zdrava, o zdrava bod tüdi od nas!

Sprejmi i grešnikov hvale pun glas!

Zdrava Marija!

Ti si rodila

Jezuša dragoga, večni naš dar,

Komi vsa dika id' zdaj i vsikdar.

Zdrava Marija!

Krščanski navuk.

I. Zapoved. — Častenje svetcov.

Za svetce ali svetnike zovemo vse one, ki so se v milošči posvečujočoj ločili iz sveta i so že v nebesah; navadno pa samo tiste duše, štere je Maticerkev k broji svetnikov pripisala ali preglasila za svetce. Spomin vseh duš, štere so v nebi, sveti Cerkev na Vsesvecovo. Med svetce spiše Maticerkev tiste, ki so živeli sveto, to je, ki so krščanske jakosti junaško, to je, na visikoj stopnji zvršávali i so že v nebi. Prle, kak se što med svetce spiše, se spiše med blažene. Ki so med blažene spisani, se smejo častiti v ednom deli Matercerkvi, ki so pa med svetce spisani, se *moro* od Cerkvi častiti. Moro se pa čude prle potrditi, štere so se na priprošnje svete duše godile, ovak se ta ne spiše med blažene ali svetce. Cerkevna oblast, doktorje, naravoraziskovalci jako ostro vse preiščejo prle kak se što k svetnikom prešté. Navadno se začne za 50 let po smrti to preiskavanje i štetje med blažene. So pa tudi izjeme, kak na priliko pri blaženoj Jezušekovoj Treziki, štere življenje smo vam pred kratkim do rok dali, štero je zavolo preobilnih čud Cerkev že za dobrih 25 let po njenoj smrti spisala k blaženim.

Sv. Maticerkev žele, da mi svetnike, štere je med svetce spisala, javno častimo. „Dobro i hasnovito je“ to, kak se je izrazila na 25. seji tridentinskoga spravišča. Zato, naj nas ta dobra mati nadigne na častenje svetnikov, sama vsaki den časti šteroga svetnika, njemi na čast da služiti sv. mešo, da opravljati molitve, nam dava njihova imena za krstna i firmanska imena, postavlja gor njihove podobe v cerkvi, da popevati pesmi njim na čast itd. Svetnikom mamō zahvaliti strebljenje poganstva, njim ohranitev prave vere, njihovim peldam svoje pošteno življenje. O keliko duš so rešili s svojimi molitvami, zatajüvanji, predgami, spovedmi, spisi! Kelikim so spravili nazaj Boga vu dušo, mir vu srce, zdravje vu telo. I te dobročinitele ne bi hvalili, če hvalimo na sveti že tistoga, ki se nam samo pokloni ali nam ponüdi kakše nevolno almoštvo?! Če častimo junake, ki so telovnoga sovražnika premagali, ne bi dužni bili častiti junake jakosti, ki so telo, svet i pekeo junaško premagali?! Pa ne pozabimo, ka mi svetcov ne častimo zavolo njih. Mi svetce častimo zavolo Boga, ar se njegova podoba jako lepo kaže na njih. To podobo božo mi častimo. Kak ne hvalimo pero za lepo čtenje i koso za vnogo križov na njivi, nego pisatela i gospodara njive, ravnotak, kda svetce častimo, Boga hvalimo, ki nam je v njih tak veliki deo svoje neskončne ljübezni, dobrote, pravičnosti i smilenosti dao.

Jezuš je pravo „ki vas zavrže, mene zavrže.“ (Luk. X. 10.) Glejte, sam boži Sin nam je za zgled, ka se svetniki moro častiti. Te njegove reči pomenijo pa ešče to, ka se On, Bog počasti, kda se svetniki počastijo i ka se On razžali, če se svetniki razžalijo. Kak lepo je s temi rečmi povedao sam mili naš Zveličiteo, ka Boga častimo, gda svetnike častimo.

Tebi sveti Jožef.

Slavo Tebi, sveti Jožef,
Spevle vseh svetnikov kor;
Naj slavé Te vsi zemljani
Zdržženi v en sami zbor.

Zagovornik src deviških,
Lelij belih si vrtnár;*
Vari naša srca čista
Jezuši v prijeten dar.

Ti patron družin krščanskih,
Zvezda si tolažbe vsem;
Sreče, mira bod' nositeo
Vsem družinam, vsem ljudém.

Ti patron dežel slovenskih,
Vari jih sovrágov** vseh!
Blagoslavljalj Ti naš narod,
Prosi zanj' v trpljenja dnehl

Blagoslavljalj Slave sine,
Vsem prinesi sveto lúč;
Vse pripelaj ti k Pastéri,
Ki edin' nebés, ma klúč.

Tebi Jožef se zročimo,
V prošnjah vzdigamo roké;
Sprijmi nas pod svoje varstvo,
V raj enkrát pripelaj vse.

Živ.

*) kertes

**) sovražnikov

Najdeni.

Bolnišnica „Hotel Dieu“ v Parizi je dobila novoga duhovnika. Že njegov prvi nastop je pridobilo srca, tak angelski, tak ljubezljiv je bio mali O. Stanislav. Pri nadbiskupi je dosegno, ka je sveto mešo smeo v dvorani služiti, tu na Golgothi betežnikov je prikazivao najsvetejšo daritev, tu je proso Jezusa, naj njim pomaga trpeti, naj je okrepi vu zadnjem boji. Niti ne je mogoče kaj genljivejšega misliti, kak sv. mešo na tom mestu trpljenja, šče ta najtrdnjša srca so se genola, ešče te najokornejši grešnik je kak ovca šo za mladim duhovnim pasterom, ki jo je na dobro pašo gnao, pomirio jo je z Bogom i njeno betežno dušo je okrepo z angelskim krūhom. Kesno v noč je bilo že, gda je mali redovnik svoje duhovniške molitve v svojoj sobi hodečki opravljao. Trikrat se je čulo že ráho klonkanje, nato se je oglasilo „notri.“

Prečastiti gospod, — javi nekša sestra, — novoga betežnika so prinesli. V strašnom stani je, na glavi i prsah njemi zija velika rana i ka je najgrozovitejšega, dušo ma ešče bole nevolno; grdo preklinja i se zaklinja. Oh, prosim vas; povrnite ga, ali hitro, ne verjem, ka se jutrašnjega dneva včaka.

Mali pater se je nasmehno. — Povrnite ga, ali hitro, — kak da bi to samo od mene bilo odvisno.

„Idem, draga sestra, naj gospodje zdravniki zvršijo svoj poseo, začnem jaz svojega, a ne morem obljubiti, da ga hitro zvršim: molite za bogoga človeka.“

— Oh, če njemi vi, prečastiti Oča, samo edno reč voščite, se že spremeni. A dobra sestra se je zdaj vkanila. Komaj ga je ovárho betežnik, znova je začeo divjati i samo gorečnost do duš je dala mladom duhovniški moč, ka je krotke, ljubeznive reči dao betežniki. Na njegovo milo zvedavanje je grobiansko odgovarjao betežnik:

— Najvekša nevolá mi je to, ka sem mojega sovražnika ne mogo bujti, samo to želem.

„Ali, prijateo, ne mislite zdaj na osveto. Glejte dragoga Jezusa, ki je tak velikodušno odpústo svojim sovražnikom.“

Ne, jaz ne odpústim; — i tečas ne bom mirúvao, dokeč ga ne vmorim, — pústite me — nož sem!

„Dragi prijateo, ne mislite zdaj na to, pústite ga živeti, glejte vaše življenje je vu velikoj nevarnosti.“

— To je ne istina, to jaz ne čútim; — pústite mi roko; meni sa no krv trebe, njegovo krv.

„Ali prijateo . . .“

— Jaz nesam vaš prijateo; — če ne veste kaj čednejšega gučati, ite tū odnet; — jaz ne vmerjem, — neščem vmreti, mam še moč, — bujem ga — Ne verjete? Glejte!

Nato je tak močno stisno O. Stanislava roko, ka ga je ne malo zbolelo, a srce se njemi je pa razveselilo, ka je smrt ešče ne tak blūži.

A zato, ka je v pamet vzeo, da betežnikovoga srca ne more genoti, ga je povrgo. Drūgi den je to bila njegova prva skrb, da ga pogledne. Sestra dvorjenica je javila, da je po noči pali močno krvaveo i ka je niti pol vōre ne, ka je malo zadremao. Mali redovnik je s sočūtjom ogledavao jo od strasti zbičano lice, i je goreče proso ljūbljenoga Jezusa, naj pošlje samo en trak svoje mišošče v to okorno srce, naj njemi da požalūvanje, naj se ga smilūje, naj njemi odpūsti. Listo je svoj brevir (dūhovniška molitvena kniga), eno podobico je poiskao; prosta a ljūbezniva podobica, spomin od svoje dobre matere, na zagrinjalo (férong) postelee jo je opičo, če se betežnik prebūdi, more jo ovarati. O ljūbljeni moj patron, — zdehno je mladi dūhovnik, — bodi mi zagovornik, pomagaj mi to dūšo rešiti. Za par minut je tam stao pred oltarom, sv. mešo je za njega slūžo, sam ne znao, za koj, ali te hūdodelnik ga je bole brigao, kak štokoli drūgi dozdej. Svojega hvaladavanja ešče niti ne je dokončao, ka njemi mala sestra z veselim obrazom naznani: Prečastiti gospod, od 48. številke vas prosi, je krotek kak ovca, že se je povrno. „Pridem, dobra sestra, molimo, naj mišošča dovrši svoje delo v toj dūši.“ Za en hip je tam stao pri betežnikovej posteli. Sestra je prav mela, krotek je bio kak ovca. S skuznimi očmi je gledao podobo, štero je Oča Stanislav opičo na posteo, tak se je zatopo vu svoje misli, ka maloga redovnika niti ne je opazo. Ednok je pa li gorpogledno.

Što je opičo to podobico na moje zagrinjalo?

„Jaz, dragi gospod.“

Poznate vi mene?

„Ka bi vas pa.“

Zakaj ste pa te ravno sv. Stanislava podobo sem opičili?

„Sv. Stanislav je moj patron, i v njegovo priprošnje mam vsikdar veliko zavūpanje.“

I drūgoga namena ste ne meli? Ste ne znali, ka sem to ime jaz tūdi tak jako rad meo? Ali kak bi pa tūdi mogli znati? Prosim vas, dajte mi sem podobico, da jo kūšnem. „Bog, o moj, Bog, o moj, — Stanislav! kak sem ljūbo to ime, — 28 let je,

ka sva njemi je skupno dala — i 25 let je že, ka sem ešče spomin pregnao na vaj, — sirota Mária, — siromak moj mali Stanislavek. — I močen mož, divji, krvoločni človek je jokao kak dete.

Oča stanislav ne je občūto raho stiskavanje njegove roke, že je več nikaj ne vido i ne čūo; domišljija ga je v daljno preteklosti odnesla. Z edne lepe, velike hiše so se v prosto podstrešno sob'co preselili; tam je klečao s tistov dobrov materjov; ljūbezniva, tužna žena je k srci stisnola jedini svoj kinč, šteri njej je od bogastva še ostao, — sklenola je dečekove rokice: „Dragi moj stanko (Stanislav) moli za svojega siromaškoga očo,“ i mali je molo, goreče, z vūpanjom, ali oča se je ne povrno. Sledkar sta ga več niti ne čakala, niti ne sta čūla od njega; pomali so ga ljudje tūdi z misli pūstili, šumo, štero je zapravo, je žena povrnola, ka je ona za toga volo v siromaštvo prišla, koga je to brigalo? Tužne matere skuzé so se že zdravna posūšile, tam se radūje že vu večnoj domovini.

I mali sinek — on ešče zmerom moli za svojega očo i srce njemi to svedoči, ka ne zaman. Če bi te grešnik njegov oča bio? Ja, to je on, nači niti biti ne more.

Dragi gospod, bi bili tak dobri, da bi povedali svoje ime?

„Pater, zakaj ščete znati za moje imé?“

— O, prosim Vas, povejte mi je!

„Moje pravo ime je De Melliers Jožef.“

— Oča, moj dober oča! — je skrikno mladi dūhovnik i vse skušūvao betežnika po roki i lici. Sestre i betežniki so z skuznimi očmi gledali te genljivi prizor.

Kak se je vtišalo prvo vrenje veselja, je O. Stanislav mislo na dūšno zveličanje svojega oče. — Oča, jeli ka smem pozvati spovednika?

„Ne, sinek moj, ne.“ Ali té *ne* je ne bio izraz srditosti. Ne, sinek moj, ve si ti tū, poslūhni ti spoved svojega ubogoga oče, rad prenesem to ponižanje i prosim Boga, naj je milostivno sprejme i mi dovoli, da s tem popravim tisto, ka sam proti tebi i tvojoj siromaškoj materi zagrešo.

S pomočjov dobroga Boga je Oča Stanislav z dūhovniškov i definskov ljūbeznostjov spuno prošnjo svojega nesrečnoga oče; spovedo ga je, okrepo na dugo pot, položo njemi je slednje mazanje i ešče te den večer je z žalostjov a zednim tūdi z nadnaravnim (višenaturnim) veseljom je sprevajala njegova molitev zadnji očin zdihaj, koga je samo zato najšo, ka ga spravi v ovčarnico dobroga Pastira.

Čüdežen križ v Limpiasi.

Že od 30. marca 1919. se opazüjejo čüdivite prikazni na velikom umetnom križi farne cerkve v Limpiasi, blüži Sv. Sebeštjana na Španjolskom (poleg francoske meje). Të Kristuš na križi ožive ino ponavlja takrekoč vse trpljenje svoje zadnje vöre pred svojov bridkov smrtjov na Kalvariji. Zdaj obrača svoje mukepune oči, zdaj glavo, zdaj vüsta. Vnogi so tüdi vidli kak iz Njegovih od trnjave krone prebodnjenih senc svetlo rdeča krv teče. Včasih pride tüdi iz Njegove srčne rane friška krv. Najbolje pretresljiv je pogled Njegovega smrtnoga boja. Teda se pomikajo oči čista gor, tak, da se samo njih belota vidi. Lica so opadla, vüstnicë postanejo smrtnoblede, iz prs se zdigava zadnji globoki zdih. Zatem se zaprejo vüsta v znamenje vladajoče smrti. Vnogokrat pogleda sv. Kristuš vörnoga molilca z neskončno ljübeznivim, tolažljivim pogledom. Nevörnike ino nespokornike doleti mnogo-krat čisto notrašnji stresljivi pogled tak, da naednok od žarka milošče zadeti, spadnejo na kolena ino prosijo Zveličitela na glas za odpüščenje. Tüdi nema vsaki obiskalec te milošče da vidi te pretresljivo, pa tüdi tolažljivo čüdo. Ravno nevörnü ga opazijo večkrat kak vörnü. Številni možje vučenosti, vseučeliški ino srednje šole profesori, zdravniki, študentje zdravniški, juristi, fiškališje, en notariuš, eden državnik, častniki, (oficeri) uredniki, ništèrni püšpeki ino vučeni popi so te čüdne spremembe vidili.

Vsi ti so te čüdežne prikazni natenko opazüvali, pismeno ino dostakrat tüdi s prisegov potrdili i v časopisih popisali. Ništèrni zdravniki so nam dali velikanska strokovna popisovanja zadnjih trenutkov smrtnoga boja Kristuša v Limpiasi.

Od onoga 30. marca se dogajajo ti čüdeži skoro vsaki den. Tüdi hipna ozdravljenja so se že potrdila. Mi pa neščemo cerkvenim preiskavam naprej iti, štera se bo gotovo paščila svojo sodbo izpovedati zavolo neštètih, se den za dnevom dogajajočih spreobrnjenj nevörnükov. Niti približno ne moremo vö povedati vpliva velikih del bože milošče v Limpiasi, štera so v svojoj posebnosti do cela vredna, da se prikapčijo čüdom Lurda. Pitamo:

Kakši pomen majo ti posebni dogodki v Limpiasi? Na to pitanje mamó samo eden odgovor. Ti dogodki naj bi bili veliko zazavanje na človečanstvo: Kristuš žive! Kristuš vlada! Kristuš sodi! Vöra, štero je Kristuš ustanovo, je prava vöra. Kak je negda pri padci rimske države, casari Konštantini ino njegovoj vojski, se prikazao na nebi bliščeči križ z napisom: *V tom znamenji boš*

zmagao! Tak so dogodki v Limpiasi v teh vihernih od nevõre razburkanih časih, opominajoč ino vodilni glas na dvoječe človečanstvo: *Zavũpajte! Jaz sem premagao svet! Naše vũpanje, naše zveličanjje ino naše blaženstvo je jedino samo v Kristuši.* V Limpiasi ne govori nam Zveličar s človečimi rečmi nego s pretesljivimi prikaznimi nas kara: „Dče ednok vam pravim: Jaz sem vstajenje ino življenje. Što nešče smrti ino skvarjenji v roke priti, naj me nasledũje.

Jaj onim v večnosti, ki vsa nazveščenja, vsa znamenja ino čũde pa moj neskončno velki aldov včlovečenja, smrti na križi ino moje stalne navzočnosti v Najsvetejšem Oltarskom Svestvi zaničavajo.“

Mi pa molimo v najglobšem spoštũvanji:

O. Ti, Agnjec božji, ki odjemleš grehe sveta, bodi nam milostiv, odpũsti o Gospod, smislũj se nas zdaj i vu võri naše smrti! Amen. (Te dopis smo dobili od vlč. g. Vadovič Rudolfa, pleb. v Beltincih, ki majo podobico Križanoga, štera je h križi v Limpiasi pritekknjena. Či bo nam kasa dovolila, ešče letos damo vsem naročnikom do rok edno takšo podobico. Pravimo: Či... či... či bo dosta naročnikov, te podobica tũdi bo. Vr.)

Pobožnost do svetoga Jožefa.

Tũ je znova mesec marc, mesec posvečeni svetomi Jožefi. Goreči častilci sv. Jožefa skoz celi te mesec jako pobožno častijo toga Svetnika. Mesec na čast svetomi Jožefi edni začnejo 18-ga februara, oni ga končajo ravno na god sv. Jožefa; drũgi pa celi mesec marc posvetijo v češčenje toga Svetnika. Tak edni kak drũgi častijo sv. Jožefa s tem, ka skoz celi mesec vsaki den včinijo kaj dobroga v njegovo čast. Edni molijo litanije sv. Jožefa, drũgi rožnivenec, drũgi pa se postijo včasi v njegovo čast, eli davlejo miloščino (almoštvo) siromakom, drũgi se na čast sv. Jožefi dostakrat premagajo, ka drũge ne čemerijo, ka ne gučijo nesramno, ka ne kvarijo hišnoga mēra. S temi dobrimi dejanji ino mnogimi drũgimi si pridobijo varstvo, blagoslov i pomčũ svetoga Jožefa za sebe, za svojo drũžino, za vse svoje drage. Bog pa z dopadenjom gleda na tak vrele kristjane i je bogato blagoslavla, ar častijo tistoga, ki je bio Jezušov krũšni oča.

Pobožnost do svetoga Jožefa je začnola rasti v 14-tom i 15-tom stoletji, gda so redovniki začnoli obslũžavati njegov svetek na den 19 marca. Znamenitino Janoš Gersen je spisao živ-

lenje sv. Jožefa v pesmih. Sledkar je sv. Terezija dosta včnila i jako pomogla, ka se je razširilo češčenje sv. Jožefa. Tudi sv. Francišek Saleški je delao i pisao preci v te namen. Leta 1621-ga so papa Gregor XV. zapovedali, ka se mora obslužavati svetek sv. Jožefa 19-ga marca i so sv. Jožefa imenovali za patrona cele svete Cerkve. Od leta 1918 je svetek sv. Jožefa znova zapovedani ino vsi dobri kristjanje vórno obslužavlejo te svetek.

Pobožnost do sv. Jožefa je jako razširjena po vsem kršćanskom sveti; to potrdjavajo vnoge cerkve, kapele sezidane njemi v čast po vsej deželaj, med vsemi narodi: vsi kristjanje majo velko zavüpanje v dobroti ino zmožnosti toga Svetnika.

Svetniki majo tem vekšo moč, kim bole so bili na zemli zdrüženi z Jezušom, kim bole so ga lübili, kim več so včnoli za Jezuša, kem več so pretrpeli iz lübezni do Jezuša. Znamo, ka je D. Marija najbole lübila Jezuša, ar je bila njegova mati, ona je bila z njim zdrüžena skoz celo njegovo živiljenje, ona je trpela i se veselila z Jezušom, — zato je Bl. D. Marija najmogočnejša med vsemi düšami v nebesaj ino na zemli. Po D. Mariji je pa sv. Jožef najbole b'ò zdrüžen z Jezušom. Sv. Jožef je lübo Jezuša kak svojega sina; za njega je živo, za njega delao, za njega meo skrb noč ino den. On je rešo Jezuša pred Herodešom ino pobegno ž njim v Egipt; on ga je čuvao tam v tujini med pogani; on ga je znova pripelao nazaj v domačo deželo, v Nazaret; on njemi je ž močnim delom poskrbo hrano i obleko, dokeč je Jezuš nej doraseo. Sv. Jožef se je z Jezušom veselio ino z njim je pretrpo vse radovoljno, vse je delao iz čiste lübezni do Jezuša, zato ga je Bog povzdigno ino njemi dao velko moč v nebesaj. — Jezuš ino Marija sta poštüvala i bogala sv. Jožefa kak hišnoga gospodara. Sv. Jožef ponizen pa lübezniv, se nikdar nej čemerio eli kregao, ar je znao potrpežljivo ino mirno vse ravnati i voditi. On je modro ravnao nasvetejšo družino na zemli; od njega se naj včijo kršćanski stariši i gospodarje, od njega si naj zemejo peldo. Sv. Jožef se je že na zemli pogovarjao z Bogom, z Jezušom, s kralicov nebes i zemle, to je z D. Marijov; pogovarjao se je večkrat z angeli, ki so se njemi večkrat prikazali i njemi naznanili božo volo, njemi davali dobre tanače i ga tolažili v težavaj.

Sveti Jožef je bio ponizen, zato ga je Bog povišao ino njemi dao velko oblast i moč. Drugim svetnikom, pravi sv. Terezija, kak se vidi, je Bog dao milost, ka vsakši pomaga v ednoj potrebi; te slavni svetnik pa, to sam že sama sprobala, pomaga v vsej potrebaj. S tem Jezuš žele dati nam na znanje, ka tak

kak je bio njemi pokoren na zemlji, . . . tak včini tudi v nebesaj vse včini ka žele, ka prosi sv. Jožef.

To so spoznale tudi nešterne druge osebe (peršone), šterim sam jes dala tanač, da bi se priporočile sv. Jožefi. Jes bi rada vse lüdi naprosila, naj bi postanoli častilci sv. Jožefa, ar po svojoj sküšnji znam, ka on sprosi od Boga vse dobrote i milosti. — Na drugom mesti ešče piše sv. Terezija: „Že več let je tomi, ka vsako leto na njegov den ga prosim kakšo milost. ka potrebüjem, i vskdar vidim spunjeno svojo prošnja; i če je moja prošnja nekelko zaobrnjena. nej ravno dobra, on jo obrne v moje dobro. Samo prosim pri lübezni božoj vsakoga, ki mi ne vörje, naj sam proba prositi kaj sv. Jožefa i bo vido, kelko pomaga ino valá priporočati se tomi mogočnomi Patriarki i biti njegov častilec.“ To nam pravi sveta Terezija.

Na jezere ino milijone je lüdi, ki se z velkim zavüpanjom priporočajo svetomi Jožefi, i ravno telko jij je, ki hvalijo z zahvalnim srcom toga Svetnika, ar so njüve prošnje vsikdar bile poslühnjene od njega. Kak je sveta Cerkev odebrala sv. Jožefa za svojega patrona, tak so vnogi narodi Njemi zročili v varstvo sebe ino svoje dežele; kralества, varaši, fare, družine i vsi dobri kristjanje se izročajo v varstvo toga Svetnika. Sveti Jožef pa kak najbolši oča svojo deco, varje, vodi, tolaži i podpira svoje častilcë v življenji, njim pride na pomoč v smrtnoj vöri, njim pomaga priti v nebeski raj. Zato srečni tisti, ki so zaistino vörni častilci svetoga Jožefa!

Pobožnost do sv. Jožefa je globokò vsajena v srce slovenskoga naroda. To nam potrdjavajo lepe cerkve ino kapele po slovenskij krajinaj zozidane v čast sv. Jožefi. Vse slovenske dežele majo od nekdej sv. Jožefa za patrona. Ka Slovenci radi častimo sv. Jožefa, to potrdjavajo oltarje v našij cerkvaj, kepi v našij hišaj, ar lahko trdimo, ka skoro nega cerkve na Slovenskom, gde ne bi bio oltar sv. Jožefa, ino nega družine, gde ne bi meli kepa sv. Jožefa.

V Sloveniji mamó dve velkivi ino lepivi cerkvi svetoga Jožefa, edna, komaj pred dvema letoma posvečena, nova i velka cerkev sv. Jožefa stoji v glavnom varaši Slovenije, v Ljubljani. Vsi Slovenci so jako pomagali pri zidanji te cerkve, ar so želeli z dejanjom pokazati, kak oni lübijó ino častijo svojega deželnoega Patrona. Ta cerkev je postala romarska cerkev sv. Jožefa. Tü je središče češčenja sv. Jožefa za kranjski narod, ar je v glavnom varaši naše lübe Slovenije.

Druga lepa i velka cerkev sv. Jožefa je nam dobro poznana, to je cerkev sv. Jožefa nad Celjom. Ta cerkev stoji na lepom zelenom breščeki i se prijazno smehlja proti lepomi varaši Celji. Romar, ki oddaleč pride, komaj zagleda to prijazno cerkvico, pozabi na svojo trujavo, se raduje, ka je zagledao ka je tak dugo želo ino s srčnim veseljom se pašči gor po breščeki, dokeč ne pride do cila, v cerkev. Človek čüti nekše nepopisno veselje v srci, veselje, radost, podobno tistoj, štero čütiš v srci, gda si po dugij, trüdapunij letaj se vrno med svoje drage domače, na svoj dom, gde te vse tolaži, ge se znova odpočineš, pozabiš na trpljenje i se znova razveseliš. Tak se počüti romar v toj cerkvi, ar tū najde tolažbo za dūšo, najde vrastvo za svoje dūševne rane pri sv. spovedi, tū dobi tanače za svoje nadaljno življenje, tū najde zavetnika, pomočnika, mogočnoga priprošnika v svetom Jožefi. Zato radi poromajo v to cerkev od blüzi i oddaleč, stari i mladi, moški ino ženske, ar znajo ka je njüva pot nej zaman, ar znajo ka sv. Jožef poslühne vse njüve prošnje, ka on rad pomaga v vsej dūševnij ino telovnij potrebaj. Tüdi Prekmurci že od nekdej radi poromajo v Celje k sv. Jožefi. Tam vnogi najdejo zaželjeni dūševni mér, tam zročijo v varstvo mogočnoga Patriarka sv. Jožefa sebe, svojo družino i svojo lepo domovino, Slovensko krajino, Prekmurje. Tam zadobijo potrebne moči za lepo, čisto, vörno življenje (Prinas v Slov. Krajini je lepa canskovska farna cerkev posvečena sv. Jožefi i več kapelic, oltarov kak v Rankovcih, Črenovcih itd.)

I sveti Jožef, čisti deviški mož prečiste Device Matere bože, z veseljom sprejema vse nas brate i sestre Jezušove; on nam rad pomaga, če smo prijatelje Jezušovi ali želemo postati takši. Sveti Jožef pomaga mladini, ka si ohrani svoj najlepši cmer, sveto čistost; on pomaga zakonskim, ka živejo v zakonskoj čistosti, ka v čistosti čuvajo ino vzgajajo svojo deco, ka živejo pobožno v strahi božem, v svetom družinskem méri. Zato se priporočajte sv. Jožefi vi stariši, ve družine, trpeče zavolo domačega neméra, ino vsi te dobili zaželjene milosti. Svetomi Jožefi se priporočajte vi mladi ino zdravi lüdje, da vam on pomaga živeti po božoj volji, da vas on tolaži v težavaj življenja, da z njegovov pomočjov, pod njegovim varstvom morete tak živeti, ka po tom življenji pridete k njemi v nebesa. Svetomi Jožefi se priporočajte, vi, starejši, vi betežni, ar vam je smrt bliže ino sv. Jožef, ki je patron dobre, svete smrti, vam sprosi srečno, blaženo smrt. Svetoga Jožefa radi vsi častimo, njemi se radi priporočajmo pogostokrat, njega si vzemimo za peldo v življenji ino z njegovov

pomočjov, po njegovej priprošnji bomo mogli priti v vekivečno blaženost, v nebesa k Jezušu ino k Mariji.

I ti, prekmurski narod, včini kak tvoji bratje Slovenci na ovoj strani Müre, izroči svetomi Jožefi sebe ino svojo prelepo domovinico, naj tudi tebe sveti Jožef, kak patron, čuva ino varje vsej nesreč, svej sovražnikov, ka ostaneš ešče nadale dober ino pobožen narod, ka če si mali narod pred ljudmi, boš tem vekši pred Bogom pod varstvom svetoga Jožefa. (Svetoga Jožefa drugi veliki god sveti Maticerkev od srede pred tretjov Nedelov po vuzmi do srede po 3. Nedeli po vuzmi. Preživimo té čas Njemi na čast! Vr.)

Ž. J.

Svétek tišinske fare 15. i 24. februara.

Ka je tišinska fara globokovörna i navdüşena za čast božo, nam je pokazala posebno s tem, da si je z mnogimi trüdami i velikimi skrbmi spravila nove zvoné za svojo farno cerkeo, šteri naj nadomestijo i popolnoma ozdravijo krvave rane preminoče svetovne bojne, štera je oropala tudi tišinsko faro najlepše tolažbe: starih zvonov i prelepoga zvonjenja.

Ali tišinčari, to je: verniki tišinske fare so se hitro gorzbü-dili na novo delo. Z novov navdüşenostjov so si pod vodstvom njüvoga tistočasnoga düšnoga pastira: g. plebánoša Rudolfa Vadovič-a poskrbeli nove zvoné. Pogodili so se za njé v Mariborskoj zvonolivarnici že l. 1922. Po pogodbi bi mogli biti gotovi že l. l. 1923. l., pa je samo l. 1824. februara 8. prišlo težko čakano pismo, ka so zvonovi gotovi. Te glas se je kak blisk razširo po celoj fari. Zdaj pa na delo vsi, naj bode slovnost sprejema i blagoslavljanja zvonov kak najlepša i veličanska! Posebno pa je mela mladina vnogo posla, štera je vu toj ostroj zimí poskrbela za kinčanje samo zelenje i cveteče korine. Tudi to je znamenje, ka je tišinska fara ne zaostana.

V sredo, dne 13. II. t. l. so se pod vodstvom Martinec Anton oštarjaša i župana z M. Petrovec pelala troja nova kola v Maribor po lübléně, nove zvone. Kmeti foringašje so ne vzéli nikše plače; šli so kšenki. Ar pa je tisti den velki sneg spadno, so ne mogli zvoné v določenom časi domo dobiti, zato so je pripelali v čirtek večer do Voglerove slatine na ov kraj Müre, i to tudi z pomočjov 9 (devét) novih konjov, štere so jim navdüşeni ljudjé proti poslali skoro do sv. Trojice — zavolo naprej nevidlive nesreče.

Drugi dén: v petek po svetoj meši se je napolila z zastavami velikanska procesija vseh farnikov proti novim zvonom. Šli smo po lepoj, z zelenjom bogato okinčanoj poti. Vidli smo 9 (devét) slavolokov, eden lepši kak drugi; na njih smo čteli lejpe slovenske reči, štere so nas že same nadignole.

Pri Möri je bila zbrana v polkrogi neprešteta, velka vnožina ljudstva, — ne samo cela tišinska fara, nego tudi sosedne fare, kak iz Prekmurja, tak tudi iz Štajera. Med njimi vnogi evangeličanci. Hrepeneče gledamo samo prek Möre, odkets so mogli priti zvonovi. Naednok zagledamo na valovih Möre z zelenjom lepo okinčani brod i na njem ešče lepše okinčana kola s prvim velikim zvonom, ki vaga 1.050 kg. Goslarje ga pozdravijo, za pozdrav Marijino pesem zaigrajo — glave se odkrijejo, tešla se zravnajo, duše proti nebi zdigavajo, pa edno posebno, skoro neznanu radost vživajo. Tak smo se čutili vsi, ka smo veseli i blajženi. Medtem brod do sūhe zemle pride, dugo čakanova gosta zdajšnji g. plebanoš: I Krautz pozdravijo.

Malo gučijo, vidi se, ka so tudi oni genjeni: „Bog Vas je prineso, ljubléni zvonovi. Skem duže smo vas čakali, s tem bole smo vam zdaj veseli. Bog vas je prineso, mi vám pa obečamo, ka mo vas vsikdar vórno poslušali, vaš glas z veseljom nasledūvali, dokeč de bilo človeče srce vu tišinskoj fari!“

Ešče smo se nej nagledali velkoga zvona, pride brod palik i domo pripela vu zelènje oblečenoga drugoga ljublenika, to je sredjen zvon, ki 532 kg. vaga. Brod se ešče ednok obrne, pa nam na tišinska tla tudi najmenše dete prinese: mali zvon, šteri 278. kg. ma. Viditi je bilo na vsakšem obrazi notrašnje veselje i zadovoljnost. Tisto nepotrplivo čakanje je naednok minolo, pa se je na radost obrnol. Vnogi so si zdejnoli: „Hvala Bogi, ka smo se toga dneva včakali!“ Drugi pa oči brisali, etak govoreči: „Zdaj že lejko merjem, da so že eti novi zvonovi, moji slednji sprevodniki.“

K velkomi zvoni na kola stopijo vlč. g. plebanoš i gučati začnejo od tistoga časa, da se je stara Europa na velko pokopališče obrnola. To je bilo l. 1914. gda so se srca trgala, skuzé tekle, gda so se naši dragi odtrgnoli od domi, ka bi odišli na tišinsko zemlo i tu terpeli i mrli za domovino. Govorijo od l. 1917. kda smo mi z žalostnim popevanjom i s krvavim srcem na slednjo pot sprevodili, na cintor odpelali naše dobre prijatele, stare zvonove.

Vu našoj velikoj žalosti nas je tolažila tista istina, ka tudi iz toga groba bode gori ostanenje. Dugo smo čakali, dokeč se

je začelo daniti. Novi zvonovi so že eti. Za nas se že vedri. Zato se g. plebanoš lepo zahvalijo vsem farnikom, ki so nam te zvoné poskrbeli. Nadalje nam vu lejpih račáj razložijo namen zvonov na človečo dūšo i božo službo gledoč.

Po končanom govori g. plebanoša, šteri nas je pá bole nadigno, so nam spopejvala krasne pesmi šolska deca pod vodstvom g. školnika. Eugena Antauera. Prav veseli smo se nato podali proti farnoj cerkvi. Najnaprej se je neslo 60 jezdecov sparoma, za njim so šla šolska deca i moška procesija, popolnoma redna, — goslari, opletene deklina, g. plebanoš, — za njimi sedem par konjov s trojimi kolami i zvonami, — pevci i pevkinja izmed lūdstva, pa ženska procesija.

Domo idoče nas je pozdravla o stari zvon, ki se je veselilo, ka več nede zapūščeni. Nove zvoné smo postavili pod zvonik. Mi smo se pa vu cerkvi zahvalili Bogi, i celo navdūšeni popevali: „Te Deum laudamus.“

Blagoslavlanje se je godilo drūgo nedelo: 24. II. t. I. Zdaj je pá cela fara mela zadosta dela, posebno pa mladina. Sad delovanja je bio: cerkev krasno okinčana, tūdi njena okolica i sobočka cesta. Vodili so to celo delo naš požtvovalni g. školnik Antauer. Z njimi vred so se pa trūdili farniki: pojbjje, deklina i tūdi starejši lūdje.

Prebūdilo nas je iz sladkoga spanja v nedelo gojčno močno strelanje ino včasi smo se spotili, ka je dnes svetek tišinske fare, ka bo dnes novih zvonov blagoslavlanje. To delo se je začelo po ranoj sv. meši. Opravljali so ga vlč. g. kanonik iz Murske Sobote. Deca so popevala, zvonovi so se zdigavali, pa so jako hitro na svoje mesto prišli.

Medtem se je začela predga vlč. g. kanonika, vu šteroj so se oni zahvalili farnikom tišinske fare, ki so za te zvone tak dosta darūvali i v to formo tūdi drūgim faram lepo peldo dali.

Potom so nas opominali, naj nas ti novi zvonovi būdijo na stanovitnost vu veri i krščanskom življenji, posebno zdaj vu tom sv. Matericerkvi nevarnom časi. Naj vas ne strosijo tisti krivi proroki i tak imenūvani vučenjaki, ki so že davno zapūstili vretino vse znanosti, to je Gospodna Boga, i se zato trūdijo, ka bi naše dobro lōdstvo zmešali, njihovo krščansko vero pa vničili.

Po predgi vlč. g. kanonika se je služila slovesna sv. meša.

Navdūšeno popevanje lūdstva i šolske dece nas je pá bole razveselilo. Radost naša je pa popolna gātala poldné, kda smo namesto ednoga zvona obprvim zaslisali močen glas, lejpi glas novih zvonov.

Vsi ljudje so z veseljem, i z navdušenostjov poslušali to najlepšo „muziko“ i celo gvušno je, ka se nikomi ne milijo tisti pejnzezi, šteri so za zvoné darüvalni.

Zadvečera je edna deputanja šla k vlč. g. pl. Vadoviči i se je njim v imeni cele fare prirčno zahvalila za njüvo delo, šteroga sad so novi zvonovi i denešnji svetek G. Vadovič plebanoš so se celo genjeni zahvalili za obisk i za ljübezen svojih starih farnikov, s šterimi so se duže pogovarjali.

Vlč. g. kanoniki za njuvo delo, gostom: vlč. g. poslanci Klekl Jožefi i vsem č. g. dühovníkom, gospodom pa tüdi drügim ljudém za njihovo obiskanje je i ostane zahvalna tišinska fara.

Vi pa, ljubléni nam zvonovi, zovite nam dén za dnévom vu naša srca resnice sv. vöre, naj mo vörni včiniteli božjih i cerkvenih zapovedi, — naj tüdi vu težkih i najnevarnejših dnevaj ostanemo vörna deca sv. Matericerkvi, ka bi si nikdar ne dáli vöstrgnoti iz düše največšega kinča: vöre i Boga, — naj nas vaš lepi glas pripela k Bogi, našemi cili — vu sveta nebesa.

Tišinski farnik.

Razgled po krščanskem sveti.

Spomin sv. Ferenc ksaverskoga na Japonskom. Vu varaši Jomaguchi na tistom mesti, gde je stala kučica velikoga japonskoga misijonara, sv. ksav. Frančiška, je postavljen gor lepi kameni križ, na šteroga sredini je podoba sv. misijonara. Sam japonski ministerski predsednik je z lepim darom podpirao to nabiranje.

Vsaki tjeden dva miliona koron dajo vküp na Vogrskom židovje na podporo svojim dijakom, piše njihovo glasilo „Egyenlöség“. I gda je to omeno en katoličanski poslanec v peštinskem parlamenti, njemi je židovski v reč vujšo i pravo, ka ešče več bodo darüvali. — I mi katoličanci ne bi vküp držali i darüvali za „Martinišče?“

Listi 1918 i 1923. na Vogrskom. „A Sziv“ piše v 22. št. ka so na Vogrskom l. 1918 pri šestnajstih novinah ali vsi, ali pa skoro vsi pisatelje židovje bili i ka so tej pokvarili narod i prinesli nesreče na orsag. Pristavi pa k gornjim rečam ešče te žalostne reči:

„Dnes je položaj ne dosta načisi, zato je pa sramota i greh, če se ešče najde katoličanec, ki židovske novine vzeme v roke“. — Mi v Sloveniji nemamo toti židovskih pisatelov, a mamó pa liberalne, brezverne, ki pišejo kak židovje pa ešče hüjše. Če ščeš, düšica, dobra ostati, čti samo krščanske novine. Kakšte ti grajajo črensovske „Novine“, ne pozabi, ka eden kinč majo, šteri se ne da preplačati i nadomestiti. Kristušov düh majo v sebi, düši ti samo hasniti morejo.

Niti na hoštije nemajo penez v Nemčiji, piše z Münchena en plebanoš. V nevoli narod pri Jezuš i šče tolažbo, dósta jih je za sv. prečiščavanje, penez pa ne za hoštije. Kak žalosno je to! A itak veselo! Tam je narod v siromaštvi, a je pri Jezuš, pri nas pa ma puno penez za

lumparije i veselice i je brez Jezusa. To je pa ešče žalostnejše i brez tolažbe.

Proti sramotnoj ženskoj modi je v rimskih cerkvah ta odredba razglašena: „Pazite! Ženska v božo hišo naj z pokritov glavov i do guta segajočov oblekov stopi, ar *nedostojnost v obleki*, štera je povsodi vsikdar obsojüvanja vredna, *skruni* svetošc cerkve, odvraca cđ Gospodovoga stola, pači vernike i božo kaštigo zahteva“. — Mercier, belgijski kardinal so ravno to zapovedali i belgijske gospe so njim po posebnom odposlanstvu naznanile, da se bodo njihovih predpisov dižale v nošnji.

Parlament v Braziliji je zglasao 450 jezero lir za podiganje Jezušove podobe na breščeki poleg glavn ga mesta Rio de Janeiro.

Med blažene se spiše za kratek čas Bernadettka, pobožna francuska deklica, šteroj se je Bl. D. Marija v Lourdesi prikazala. Njene junaške jakosti so se že pred sv. očom razpravljale.

Zablodnjeneec. Kancnik i pleb. v Spliti v Dalmaciji, don Marko Kalogjer, je odpovedao pokorščino svojim püšpeki, povrgo faro i kano-nijo pa odišo v Zagreb, gde so ga krivoverci zvani „starokatoličanci“ zvolili za svojega püšpeka. Vlekla ga je čast, ne pa Bog, zato je dobo čast, zgübo pa debroga Boga. Kak splitska „Nova Doba“ piše „kak Split ne žalüje, da ga je zgübo, tak tüdi Zagreb nema zricka, da se veseli, ar ga je pridobo“. Pa te list ne je katoličanskega mišljenja.

Zakoni na Vogrskom. Lani je proti drugim letam malo zakonov sklenjenih na Vogrskom, tam bole se je razširila razvüzdanošc Mešanih zakonov je sklenjenih 16 jezero, divjih zakonov z židovi pa 996. Rojenih šestjezero menje, kak l. 1922.

Prvenstvo dobile kat. šole na Vogrskom. Razpisana je bila nagrada (šenk) za srednješolske dijake na Vogrskom, štero dobijo najbolši dijaki. I dobili so jo dijaki kat. verskih šol. — Ravnotak je prinās. Najboljša srednja šola v Sloveniji je gimnazija v Št. Vidi.

Največ hüdobije se zgodi v Severnoj Ameriki. Tomi je zrok, ka se tü hüdobije premilo kaštigajo, ka je malo verskih šol i ka se zakoni lahko razpi'ejo.

Kriva vera baptistov i adventistov se naglo širi na Vogrskom, predvsem v Csanád županiji, gde skoro v vsakoj veši ma privrčence. Iz inozemstva podpirajo z penzi te krivoverce.

Vogrsko. V listi a „Sziv“, čtemo sledeče reči z verskega življenja na Vogrskom: dijaška zveza je mela volitve; za predsednika je zvoljen proteštānš (protestantje so većinoma kalavinje na Vogrskom); izmed petih podpredsednikov štirje tüdi protestantje; dokončali so na tom shodi kat. i prot. visokošolci, ka odsehmo samo tistoga dijaka zvolijo za predsednika, ki se redno vči; če drži svojo vero ali nej, nato se nede gledalo. — Baron Bárkóczy, kotriga Marijine moške družbe je izjavo na društvenom shodi: „mi izobraženi katoličanci smo proti svoje Matercerkvi sovražnikom premeški i tak znam, da smo samo ešče na pol katoličanci!“ — dr. Bozóky vseučelišni profesor v Pešti öpiše v listi „Uj Nemzedék“, da imanja kat. Matercerkvi po agr. reformi vkraj šče vzeli vlada i to razdeliti većinoma med protestanté. Cerkvene fundacije s tem pridejo v najveško nevarnošc. Pa vlada to te namerava včiniti, gda z dače, to je z penez tüdi katoličancov plačüje protestanske dühovnike, katoličanskim pa ni krajcara z te ne da i tej se z kat. imanja zdržavajo, i to imanje šče zdaj vlada vkraj vzeti. Cerkveno imanje v Ecsegi celö, v Püspökladányi pa polovico šče vzeti v kraj i z toga drugoga čistö kat. imanja šče komisi-ja kat. cerkvi dati samö 52 plügov, protestanskoj pa 120.

Franc (zvonar) 5, Mačak Mihael 5, Berger Franciška 10, Balajc Kalman 5, Černi Karolina 5, Fartelj Karolina 5, Škodnik Ana 5, Kolmanič Ana 5, Škodnik Ana 5, Čerpnjak Lujza 5, Sukič Karolina 5, Benko Marija 5, Janža Treza i Marija 10, Horvat Marija 10, Novak Karolina 5, Šeruga Karolina 5, Berglez Lujza 10, Gomboc Agneš 10 i Marija 10, Štivan Marija 5, Horvat Roza 20, Melin Roza 5, Lovenjak Treza 5, Dopona Emilija 5, Pintarič Marija 20 i Katarina 20, Bertalanič Treza 5, Novak Kalman i Lina 20, Podlessek Karol 5 i Štefan 5, Kolar Ivan 5, Maček Janoš 5, Balaško Štefan 5, Berglez Aleksander z družinov 10, Kovačik Štefan 5, Sočić Alojz 5, Car Matjaš 5, Poredoš Štefan 5, Kuzmič Štefan 5, Terplan Janoš 10, Sakovič Karol 10, Horvat Aleksander 5, Šantavec Ivan 3, Horvat Jožef 5, Terplan Franc 5, Bačić Franc 5, Popič Štefan 5, Černel Jožef 5, Gomboc Jožef 5, Horvat Šandor 5, Cifer Janoš 5, Ritoper Štefan 5, Gumilar Alojz 10, Ficko Jožef 5, Benkič Kalman 5, Fujs Štefan 5, Poredoš Štefan hšt. 171, iz Bodonec 5, Šeruga Mihael 5, Štivan Franc 5, Fujs Štefan (bakec) 5, Šukar Franc 5, Bertalanič Štefan 5, Sobotin Kata 5, Ferencak Štefan 5, Gomboc Štefan 5, Mekis Jozefa 5, Gabor Marija 5, Nemeč Lena 5, Miholič Ludovik 5, Nemeč Lujza 5, Sedonja Treza 5, Maček Klara 5, Mekiš Marija 5, Maček Cecilija 5, Marijetič Marija 20, Šporoš Lujza 5, Melin Treza 5, Sapač Franciška 5, Banfi Marija 5, Ficko Marija i Ana 10, Polonec Juliana 5, Djerdjek Marija 5, Škrilec Marija 5, Hajdnjak Marija 5, Ficko Kalman 5, Švarcer Verona 5, Kovač Vilma 5, Mencinger Franciška 5, Fleischaker Franc 5, Banfi Vilma 5, Gomboc Janoš 5, Žokš Verona 5, Barbarič Marija 10, Küplen Kalman 10, Lovenjak Mihael 10, Vogrinčič Henrik 6, Horvat Franc 10, Vogrinčič Janoš 7, Recek Janoš 5, Nemeč Janoš 5, Magyar Janoš 5, Miholič Franc 2, Schadl Štefan 5, Kosednar Alojz 5, Kozelj Misael 5, Pintarič Franc 5, Schadl Janoš 5, Mekiš Jožef 10, Schadl Anton 10, Zelko Franc 10, Vogrinčič Janoš 6, Miholič Franc 5, Schadl Alojz 5, Čerpnjak Anton 5, Čerčmar Aleksander 5 i Ludvik 5, Županek Mihael 5, Roudl Anton 10, Fouraner Franc 5, Škodnik Franc 5, Vogrinčič Mihael 5, Miholič Alojz 10, Deutsch Janoš 5, Kuronja Štefan 5, Trplan Ernest 5, Vogrinčič Franc 5, Kūhar Ivan 5 i Štefan 5, Pintarič Karolj iz Šalomenec 50, skupno 1.232 Din. Kerec Franc iz Prosečkevesi nabro v Murskoj Soboti: Trgov. Woll i Preisz 50, Cvetič 10, Brata Brumen 20, Eugen Holmoš 50, Peterka Ivan 20, Benko Ladislav 10, Heimer Samuel 20, Kohn Šamu 20, Hirschl Bratje 10 Dinarov, zvltn toga je darüvao Schadl Leopold iz Mačkovec 10, Bohar Štefan iz Štilinec 50, Šiftar Franc iz Polane 10, Janža Štefan iz Bodonec 20, Podlessek Štefan iz Predanovec 20 i Žibrik Štefan paler 30, Gabor Štefan iz Črenšovec 100 Dinarov, vsega 450 Dinarov. Vsem dobrim darüvnikom: naj Bog povrne vnoga krat! — Nadale je Kerec Mihael iz Vidonce, paler na Kozjaki, državnoqa imanja Belje pri svojih delavcaj nabro darov na nove zvone kak sledi: Kerec Mihael 100, Fujs Matjaš Prosečkaves 50, Matiš Jožef Vidonci 30, Sukič Jožef 30, Horvat Jožef 5 i Adela 5, Felkar Karol 10, Zrim Cecilija 5, Graj Jürj 5, Horvat Rudolf 10, Baša Anton 10, Čurman Anton 10, Ficko Štefan 10, Ferko Alojz 5, Bedek Jožef 10, Kovač Janoš 10, Ficko Anton 10, Žokš Agneš 10, Ferko Anton 5, Gjergjek Franc 5, Fujs Viljem 5, Pašičnjak Štefan 5 i Mirko 5, Poklič J. 10, Horvat Jožef 5, Šparaš Štefan 5, Sukič Agneš 5, Pašičnjak Aleksander 10, Pozvek Agneš 10, Petrovič Marija 10, Zrim Roza 10, Hüi Anton 10, Ferko Marija 5 i Ana 5, Čör Janoš Otovci 10, Kovač Rozalija Vidovci 10, Ficko Agneš 5 i Cecilija 5, Oško Cecilija 5, Graj Marija 5 i Cecilija 5; G Lendava

Šukič Marija 5 i Adela 5, Horvat Viktorija 5, Kočar Agneš 5, Kisilak Emilija 5, Fuis Terezija 5, Graj Marija i sestra 10, Žokš Ana Vidonci 5, Grah Mihal 10, Sukič Cecilija 10 Ficko Janoš 5 i Marija 5, Rogan Verona 10, Ficko Marija 10, Fartek Jožef 5, Čor Jožef 10 i Fana 10, Bokan Jožef 4 50, Rogan Adela 5, Mešič Margareta 5, Matus Marija 5 iz Ve'. Do'lenec, Dončec Sidonija 5, Ivančec Ana 5, Ficko Jožef 5, Zrim Fana 5, Kerec Anton 10, Kohn Matijaš 5, Ferko Anton 10, Vidonci Graj Štefan 10 i Franc 5, Štimec Anton 10, Vrečič Matjaš 10, Rajzar Alojz 5, P. zvek Matjaš 5, Žokš Matjaš 5, Vrečič Lovrenc i Treza 10, Bernjak Jožef 10, Voli Anton 10, Kerec Jožef 5, Hacer Alojz 5, Vrečič Marija 10 i Ana 5, Graj Emilija i Ana 10, Vrečič Marija 5, Lesic Terezija 5, Pozvek Lujza 5, Ficko Adela 5, Bašša Agneš 5, Vrečič Alojz 5, Bokan Adela 5, Rajbar Marija 10, Bašša Janoš 10, Kranjec Anton 10, Kerec Terezija 10, Čor Alojz 15, Fuis Matjaš 10, Sukič Franc 10, Frumen Janoš 20, Žohar Roza 5 i Treza 5, Kerec Alojz i Anton 10, Gjergjek Treza 16, Šteimer Franc i Marija 5, Ficko Marija 10, Gumilar Marija 5, Sukič Viktor 10, Vrečič Vilmoš 5, Kerec Ernest 10, Kūhar Jožef 5, Kohn Rudolf 10, Vrečič Rozalija 5, Kranjec Franc 5, Novak Alojz 10, Huber Ivan 5, Čor Verona 5, Kerec Verona 5 i Cecilija 5, Lovenjak Marija 5, Mekiš Marija 5, Pozvek Marija 4 25, Graj Jožef 10, Kovač Jožef 5, Kerec Franciška Posečkaves 25, Čor Franciška 10 i Karol 10 i Cecilija 10, Gjergjek Rozalija 20, Matiš Adela 10, Žohar Ana 20 i Anton 10, vkup 1.184 Din. 75 par. — Žibrik Ivan iz Brezovec, paler na Mece pušti državnoga imanja Belje, nabrao v dinaraj: Žibrik Ivan Brezovci 200, Kuronja Ivan Moščanci 50, Kovačič Franc Tropovci 20, Gomboc Alojz 10, Baša Franc 5 i Štefan 5, Serec Franc 10, Kūzma Štefan 5, Kūplen Štefan Šalamenci 100, Varga K. 10, Barbarič Jožef 10, Ozvatič Matjaš 5, Vogrinčič Alojz 5, Šantavec Ivan 5, Zrinski Marija 15 i Fana 15, Novak Vilma 5, Brglez Vilma 5, Horvat Marija 5, Gōrek Marija 10, Katona Ana 10, Poredoš Marija 10, Horvat Janoš 10, Bejek Štefan 10, Ozvatič Lajoš 5, Kūhar Viktor 5 dinarov, skupno 545 Din. Veren Mihal iz Prosečkevesi, paler na Sokolovaci pušti, državnoga imanja Belje, od svojih delavcev nabrao sledeče: Veren Mihal 200, Kutoš Šandor 10, Zakoč Lina 20, Drvonski Jean 20, Šteimer Adela 20, Kerec Alojz nadzornik 30, Bagari Rudolf 10, Rūper Emilija 10, Kovač Janoš 10, Kerec Karol 10, Frumen Klara 10, Fuis Rozalija 10, Pozvek Adela 10, Talaber Karol nadzornik 30, Kozar Ludovik 10, Kūhar Ana 20, Vaš Rozalija 20, Kūhar Verona 10, Kerpič Rozalija 10, Magyar Vilma 10, Jošar Kristina 10, Kozar Karolina, Grah Marija 10, Kerpič Katarina 10, Lančak Mihal 10, Bagar Franciška 5, Bedek Karol 10, Rac Adela 5, Špilak Terezija 5, Kerpič Treza 10, Hajdinjak Štefan nadzornik 30, Cvōrnjek Franciška 10, Jošar Gzela 10, Dāh Viljem 10, Kerec Franc 10, Žokš Adela 40, Sv. Šeb. Casar Viktor nadzornik 30 Din. Skupno 705 Din. Gombošy Janoš i iz Šalamenc darivali v dinaraj kak sledi: Zonik Jožef iz Šalamenc 100, Podlesek Franc 5, Ehmañ Antona gospa (iz Požona) 50, Horvat Anton 50, Brglez Jožef 10 i Štefan 10, Horvat Ivan iz Lemerja 30, Čagran Jožef Brezovci 50 Din., vkup 305 Din.